

ДО ЕДИН СВЕЩЕНИК: ЗА ВЪНШНИТЕ „ДРЕБОЛИИ“

Вие, честни отче, считате за „дреболии“ облеклото на свещеника, брадата и косата му и се учудвате, че висшата църковна власт обръща внимание на този въпрос. Същевременно по-нататък в писмото си пишете за нуждата от реформа във външния вид и поведението на свещениците и нейната важност. Как да се съвмести това: и „дреболии“, и „важна реформа“? Всеки приятел на Църквата трябва да се запита: защо офицерите на земния цар не се бунтуват срещу своите униформи? Нито пък митничарите, данъчните, лесничейте или железничарите? Те без ропот носят онова, което други са им определили като униформа и се държат така, както изискват служебните им правилници. Може ли тогава единствено офицерите на Небесния Цар да въстават срещу своите униформи и правилата за своето поведение? Ако народът иска да вижда своя свещеник в расо, с брада и дълга коса, тогава всички останали съображения трябва да се оставят. Ако за народа е неприемливо да вижда своя свещеник облечен като търговец, избръснат и ниско подстриган, то тогава тази „реформа“ трябва на всяка цена да бъде отхвърлена като накърняваща религиозната съвест на църковния народ. В тези неща критерий е народното чувство и народният съд, а не индивидуалният вкус на отделните свещеници. Освен това, щом като дългата брада и коса не пречат на поетите, на художниците, та дори и на социалистическите водачи, то защо да бъдат в тежест на Христовите свещеници, на духовниците и народните пастири?

Блажени Иероним с ирония пише за наконтените свещеници от своето време: „Срамно е да се каже, но има хора, които приемат свещенически или дяконски чин с цел да общуват по-свободно с жените. Те се грижат изключително за своето облекло, докарват се в прическата си, носят скъпоценни диамантени пръстени; пазейки се да не се напращат, едва докосват земята с нозете си. Ще помислиш, че това са младоженци, а не свещеници“.

В античността брадата била отличителен белег на философите. Веднъж в Рим поради появата на множество философи шарлатани императорът наредил всички философи да обръснат брадите си. Най-великият философ от това време Епиктет отговорил на императорската заповед така: „Кесарят може да ми вземе главата, но не и брадата“. Така ценял той този външен белег на своето звание.

Това е дреболия - ще кажете. Дреболия е, без съмнение. В сравнение с душата и характера на един християнин облеклото, брадата и косата са съвсем дребно нещо. Но животът се състои от важни неща и от дреболии. А нашата вяра е така фина и изтънчена, че и дребните неща могат да бъдат от полза или да навредят. Щом словесното стадо иска пастирите му да се различават от него по външност и да имат утвърдени знаци за разпознаване, трябва ли да се противим на това?

Католическите мисионери в Китай, държейки сметка за психологията на средата, в която проповядват, не се срамуват да носят плитки, дълги кафтани и китайски шапки. Защо христоролюбивите свещеници да се противят на народа и заради незначителното да поставят под въпрос важното в духовния живот и възрастване?

Мир Вам от Господа!